

ТАТКО МОЙ!

Тъмна нощ е. Вѣтръ вѣнъ завива.
Пжтища и кжщи снѣгъ покрива.

Студъ е. А въ Унгария далече
татко на война е месецъ вече.

Тамъ врагътъ на нашата Родина
дебне той и бие съ карабина.

Татко мой, вѣвъ тая нощ студена
мислишъ ти за мама и за мене.

Виждашъ ни насъне и на яве,
мислишъ ти, какво сега ли правимъ?

Татко, ний сме съ тебе, съ твойтѣ грижи,
съ тебъ се биемъ, съ тебъ напредъ се
движимъ.

Въ тазъ студена нощъ съсъ тебъ лежиме
въ Дунавскитѣ степи нелюдими.

Както ти, и ний едно говоримъ —
нѣмецътъ да бжде битъ по-скоро.

Та тогазъ — щастливи, безъ заплаха —
да живѣемъ ний подъ нашта стрѣха.

Н. Фурнаджиевъ

ДѢЛОТО НА СВѢТУЛКА

Четиридесетгодишно сжществувание бележи пжтя на „Свѣтулка“. Въ тѣзи четиридесетъ години тя се наложи като едно търсено и обичано отъ децата списание. Кога помалко, кога повече, въ зависимостъ отъ условията и момента, тя се мжчеше да свѣти. А това е истински културенъ подвигъ за учителя, за редактора, за писателя и за човѣка Александъръ Спасовъ.

Сега вече пламъкътъ на „Свѣтулка“ може по-свободно да се разгори, не смущаванъ отъ тъмнитѣ сили на миналото, учейки българското дете на любовъ къмъ народа и любовъ къмъ едно бждаще похубаво и още по-свѣтло отъ настоящето.

Боянъ Балабановъ